

Gin Long Drink

Pesen rahulikult Norman Optika vitriinaknaid, kui mu selja taha ilmub üks mees, poekott kraami täis. Algul näeb ta välja nagu täiesti tavaline eestlane või turist: siniste teksapükste, adi tossude, tuulejope ja päikse käes tumenevate prillidega. Tal on pisut habetunud nägu, juuksed juba halli varjundit omandamas. Kõige selle tipuks on tal aga aval naeratus näole kleebitud. Ta teeb must pilti ja ütleb siis, et väga hea, väga hea, super! Siis hakkab ta minuga jutustama väga ekstaatiliselt, elavalt ja imetlevalt. Küsib mu käest, et kuidas ja mis tehnikaga ma aknaid pesen. Et kas ma jaotan akna mõttes pooleks ja hajutan siis. Vastan talle, et täpselt nii teengi, kuid ta ei jää sellega rahule. Ütleb mulle, et mul on vale aknapesuvahend, millele ma vastan, et tavaliselt me peseme äädikalahusega. Selle peale läheb ta äksi täis, kiidab äädikat takka ja küsib, mis on mu vanaema väljalaskeaasta. Seda ma loomulikult ei tea. Siis ütleb ta, et mul on väga hea kostüüm, metsa moodi. Ütlen talle, et olen jah roheline nagu metsamees (seljas oli mul ema suur roheline kapuutsiga *bufferjacket* mantel). Nüüd ütleb ta, et selline inimvaikne aeg ongi kõige parem aknapesuks. Siis räägib ta, et need keemiaga aknapesuvahendid pole üldse head. Räägib, et need jätavad jälgi ning ajapikku sellise kihi klaasi peale, mida peab roobiga maha kraapima. Nüüd küsib ta, et kas ma tean, mis asi see roop üldse on. Loomulikult ma tean, et see on nagu ahjuroop, mille peale tema mind takka kiidab. Saan mehelt teada, et aknapesuroobiga saaks palju kiiremini aknad puhtaks kui paberiga. Mees uurib, miks mul kindaid pole, kas mu käed ei külmata. Edasi hakkab ta kurtma selle üle, kuidas ta tütar (kes on lõpetanud Hugo Trefneri gümnaasiumi) temaga kurjustab, kui ta tütrele sünnipäeval ei helista ja õnne ei soovi. Mees õigustab end sellega, et tal on paha mobiilioperaator, millega ei saa helistada ... millegipärast. Soovitan tal siis postkaardi saata, mille peale tema hakkab hullult naeratama ja peaaegu käsi plaksutama. Ta näitab mulle ka oma uut telefoni, mille sõber talle ostis. Uus suure ekraaniga nutitelefon. Mees kurdab, et tal on kogu aeg külmad käed. Mina vastan, et jajah, telefon ei tööta külmade näppudega. Tema aga ohkab südantlõhestavalt, ütleb, et ta ju ei teadnud seda varem! Peale seda hakkab ta juba minema, aga ei saa ikka mindud, kuna on vaja veel rääkida ja küsida. Siis küsib ta, et mis värk nende puudega on, et kas need pole mitte juba aastatuhandeid vaateakendel olnud. Ja kas Helen Kallikornil ei ole siis uusi ideid, et vaateaknad kogu aeg samasugused on. Sellele ei oska ma midagi erilist vastata, vaid seda, et Helen pole soovi avaldanud midagi uut teha. Tema naerab ja ütleb, et soov peab seestpoolt tulema, millega mina tahes tahtmata nõustun. Nüüd hakkab ta juba teist korda end minekule seadma. Aga

enne seda soovib ta mulle palju tervist, tervist, tervist..., kuna praegu peab end hoidma. Ütlen aitäh ja et tervist on nagunii, mille peale tema ikka rõhutab, et tervis on kõige olulisem. Juba kolmandat korda üritab mu vestluskaaslane head aega öelda.

Terve selle aja jooksul olen mina mitu akent puhtaks pesnud ja tema mind ja minu tööd jälginud ning suhelnud. Ta soovib mulle veel palju tervist. Mina soovin talle vastu palju tervist. Siis äkki ta küsib, et kas ma džinni!! joon. Mina ütlen, et eks ikka, peale tööd on end hea premeerida. Selle peale mees naerab, võtab kotist purgi džinni!!! ja paneb mulle aknalauale. Oskan talle vaid aitäh kohmata, tema aga soovib mulle viimast korda tervist ja seekord lähebki.

Aliis Vatu